

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.H., zastoupeného JUDr. Jiřím Bydžovským, advokátem se sídlem Soudní 2107, 347 01 Tachov,** proti **žalovanému: Celní ředitelství Plzeň, se sídlem ul. Ant. Uxy 11, 303 88 Plzeň, PO BOX 88, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.12.2009 č.j. 11602-2/2009-1601-21,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Soud upouští od sankce pokuty uložené žalobci ve výši 1.000,- Kč rozhodnutím Celního úřadu Tachov ze dne 22.9.2009 č.j. 5163-12/2009-186100-021 ve spojení s rozhodnutím Celního ředitelství Plzeň ze dne 10.12.2009 č.j. 11602-2/2009-1601-21.**
- III. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci jednu polovinu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 5.320,- Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Jiřího Bydžovského do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d ň ě n í

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Plzni dne 10.2.2010 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 10.12.2009 č.j. 11602-2/2009-1601-21 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu Tachov (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“ nebo „*celní úřad*“) ze dne 22.9.2009 č.j. 5163-12/2009-186100-021 (dále též jen „*prvoinstanční*

rozhodnutí“), kterým byla žalobci jednak uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč za protiprávní jednání podle § 299 odst. 1 písm. a) a § 299 odst. 2 celního zákona, a dále uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu.

Právní vztahy v oblasti celnictví byly upraveny zákonem č. 13/1993 Sb., celním zákonem, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*celní zákon*“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s.ř.s.*“).

Žalobce namítal nesprávnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Především brojil proti výroku prvoinstančního správního orgánu o tom, že by se svým jednáním dopustil správního deliktu, jakož i rozhodnutí o uložení pokuty a povinnosti nahradit náklady řízení. Žalobce byl toho názoru, že skutková podstata celního deliktu, tak jak byla uvedena ve správních rozhodnutích, mohla být z jeho strany naplněna jen za splnění dalších podmínek a předpokladů - vedle formálních znaků skutkové podstaty správního deliktu musí být naplněny i znaky materiální stránky deliktu. Správní orgán musí dále hodnotit stupeň společenské nebezpečnosti konkrétní osoby, která se dopustila protiprávního jednání. To vše má nepochybně vliv na to, zda jednání je správním deliktem, na výši a druh trestu. Správní uvážení správního orgánu o druhu trestu, např. o výši ukládané pokuty za správní delikt, pak musí v konkrétním případě odpovídat závažnosti spáchaného deliktu, době trvání protiprávního stavu, osobě delikventa a v neposlední řadě i případně způsobenému následku. Není bez významu ani to, zda došlo k spáchání deliktu opakovaně apod.

Podle žalobcova přesvědčení správní orgán k těmto otázkám nepřihlédl, meze jeho správního uvážení zůstaly nepovšimnuty, zejména tehdy, zda v daném konkrétním případě je vůbec možné uložit trest pokuty, tj., zda je nutné správní trestání, a následně pak, zda je nutné uložit povinnost k náhradě nákladů řízení. Žalobce zdůraznil, že se nikdy v minulosti, jako podnikatel, v rámci celního řízení nedopustil takového jednání, které by naplňovalo skutkovou podstatu správního deliktu, za který by byl následně postižen. Žalobce proto namítal nesprávné posouzení právní otázky, zda byla či nebyla naplněna skutková podstata správního deliktu, a dále vytýkal správnímu orgánu nesprávné posouzení významných a důležitých otázek, které správní orgán musí použít v rámci svého uvážení a je povinen vyhodnotit, pokud ukládá konkrétní pokutu. Žalobce byl přesvědčen, že i v případě ukládání pokuty za správní delikt je obecným principem, a to i s ohledem na stávající judikaturu (odkaz na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 23.10.2008 č.j. 8 Afs 17/2007-100), užívat při posuzování trestnosti správních deliktů obecných principů a pravidel, jako v případě jednání zakládajících skutkové podstaty jednání podle trestního zákona. Obecně platí, že za správní delikt nelze posuzovat taková jednání, která nedosahují určité míry společenské nebezpečnosti pro společnost, a to ve vztahu k porušené povinnosti. Stejnými obecnými právními principy se v rámci správního uvážení řídí i celní orgány ostatních členů EU.

Přestože se žalovaný pokusil uvedené otázky zčásti vyhodnotit, a to v rámci prováděného řízení o uložení pokuty žalobci, neprovedl to zcela vyčerpávajícím způsobem. Nebylo tedy uspokojivým způsobem odůvodněno, jak celé jednání a případ žalovaný vyhodnotil co do míry společenské nebezpečnosti v okamžiku spáchání jednání, to vše s ohledem na celkovou hodnotu inkriminovaného zboží a z toho vyplývající výši celního dluhu. Prodlení s ohlášením a dodatečným splněním povinnosti učiněné žalobcem v trvání dvaceti dnů bylo zapříčiněno zdržením při dopravě zboží, žalobce neměl k dispozici doklady o zboží (faktury), balicí listiny apod., které čínský importér dodával postupně. Došlo tedy ke zdržení, které žalobce z větší části ovlivnit nemohl. Správní orgán se v rámci hodnocení celé věci a svého uvážení ve vztahu k ukládané pokutě nezabýval natolik zásadní otázkou, jakou je zánik nebezpečnosti činu pro společnost v důsledku nápravy protiprávního stavu učiněné žalobcem. Dobrovolné splnění povinnosti na straně žalobce a jeho aktivní postoj k věci, jakož i neexistence rizika opakovaného porušení chráněného zájmu, mělo při správném hodnocení vést správní orgán k použití podobného principu, kterými se řídí orgány činné v trestním řízení, tedy možného zániku trestnosti správního deliktu z důvodů zániku nebezpečnosti správního deliktu pro společnost.

Žalobce vyslovil přesvědčení, že se správní orgán těmito hledisky při rozhodování neřídil a zatížil svá rozhodnutí vadami, které vedly k vydání nesprávného rozhodnutí o naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Nepřiměřeně a nesprávně bylo rozhodnuto o uložení pokuty a stanovení povinnosti k náhradě nákladů řízení.

Žalovaný se k věci vyjádřil v podání ze dne 23.4.2010, když argumentačně vyšel z obsahu napadeného i prvoinstančního rozhodnutí.

Ze **správního spisu** se k věci ve stručnosti uvádí, že Celní úřad Plzeň zahájil dne 27.7.2009 s žalobcem správní řízení ve věci podezření ze spáchání celního deliktu podle § 298 odst. 1 a 2 celního zákona (oznámení o zahájení správního řízení ze dne 22.7.2009 č.j. 5163-4/2009-186100-021).

Celní úřad vydal dne 22.9.2009 pod č.j. 5163-12/2009-186100-021 prvoinstanční rozhodnutí, v němž skutečnosti, na jejichž základě byla žalobci mj. uložena pokuta ve výši 1.000,- Kč, popsal takto: „Dne 17.06.2009 se na Celní úřad Tachov (...) dostavil účastník řízení a požádal o dodatečné doměření celního dluhu ze zahraničního zboží: 7 ks nabíječek baterií a 3 ks inventurů - měničů napětí, ke kterému do Protokolu o podaném vysvětlení č.j. 4707/2009-186100-022 ze dne 17.06.2009 uvedl, že je našel ve štěpkovačích na dřevo, dodaných mu v zásilce dne 28.05.2009 od čínské firmy Yancheng Jingwei International Group Co., Ltd. Tato zásilka byla propuštěna do režimu volného oběhu u celního úřadu v Hamburku prostřednictvím zástupce účastníka řízení Import Partner International Zollspedition GmbH (...). Ke zboží účastník řízení dále uvedl, že je objednal dne 30.11.2008 a neobdržel k němu předem žádné doklady a jeho dodání už ani neočekával. Dále uvedl, že jelikož každé vyclení zboží v Hamburku probíhá na základě jeho příkazu výše uvedenému zástupci, věděl, že toto zboží mu bylo dodáno bez vyclení. Ohlásit přijetí zahraničního zboží se rozhodl sám po poradě se svou účetní. Na základě výše uvedeného byl dne 03.07.2009 (...) sepsán protokol o zjištěném důvodném podezření z porušení právních předpisů č.j. 5163/2009-186100-022,

ve kterém bylo vysloveno podezření, že účastník řízení se dopustil celního deliktu podle ustanovení § 298 odst. 1 a 2 celního zákona, způsobem uvedeným v ustanovení § 293 odst. 1 písm. h) celního zákona, t.j., že účastník řízení přechovával zboží uniklé dohledu celních orgánů.“.

Žalobce se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolal podáním ze dne 12.10.2009. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

Při jednání uskutečněném u zdejšího soudu dne 20.12.2011 strany setrvaly na svých stanoviscích; zástupkyně žalobce doplnila návrh pro případ, že soud shledá žalobu nedůvodnou, tak, aby soud rozhodl, že se upouští od uloženého trestu, a to pokuty ve výši 1.000,- Kč, která byla uložena napadeným rozhodnutím. K návrhu žalobce byl proveden důkaz přečtením listiny veřejného ochránce práv ze dne 7.1.2010 adresované žalobci.

Podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 76 odst. 1 písm. a) - c) s.ř.s. soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem a) pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, b) proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, c) pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Stran výroku I. tohoto rozsudku soud uvážil následovně.

Podle § 293 odst. 1 písm. h) celního zákona celní předpisy poruší ten, kdo přechovává zboží uniklé dohledu celních orgánů.

Podle § 298 odst. 1 celního zákona se celního deliktu dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293 [celního zákona].

Podle § 298 odst. 2 celního zákona se pro účely uvedené v ustanoveních této hlavy za právnickou osobu považuje i fyzická osoba - podnikatel.

Podle § 299 odst. 1 písm. a), resp. b) celního zákona lze za celní delikt uložit pokutu ve výši uvedené v odstavci 2, resp. propadnutí zboží.

Podle § 299 odst. 2 celního zákona za porušení celních předpisů uvedených v § 293 písm. a) až f) lze uložit pokutu až do výše 4.000.000,- Kč a za porušení celních předpisů uvedených v § 293 písm. g) až l) až do výše 250.000,- Kč.

Problematika celních deliktů je častým předmětem rozhodování soudů ve správním soudnictví. Zdejší soud považuje pro posuzovanou věc za významný např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.1.2004 ve věci sp.zn. 3 As 3/2003, v němž zmíněný soud uzavřel, že odpovědnost právnických a fyzických osob (podnikatelů) za celní delikt je koncipována jako odpovědnost objektivní (publikováno pod č. 389/2004 Sb. NSS; toto i další zde zmíněná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou k dosažení na www.nssoud.cz). Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 6.1.2004 č.j. 30Ca 80/2002-22 (v duchu uvedeného rozsudku NSS) konstatoval následující: „*Protože odpovědnost za celní delikt podle § 298 odst. 1 zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, je odpovědností objektivní, postačí k závěru o spáchání celního deliktu způsobem uvedeným v § 293 písm. b) tohoto zákona zjištění učiněné z pravomocného rozhodnutí o porušení celního předpisu uvedením nesprávných údajů. Skutkové okolnosti o správnosti údajů v řízení o tomto celním deliktu již není třeba dokazovat.*“. Obdobně se vyslovil i Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 5.9.2006 č.j. 15Ca 185/2005-21, v němž dospěl k závěru, že „*(...) Celního deliktu se podle § 298 odst. 1 zákona ČNR č. 13/1993 Sb., Celního zákona, dopustí právnická osoba, která porušila nebo ohrozila zájem společnosti způsobem uvedeným v § 293. Zájem společnosti je tedy přesně určen skutkovými podstatami vyjmenovanými v § 293 Celního zákona. Proto z hlediska jejich naplnění celní orgán neposuzuje, zda učiněná skutková zjištění nasvědčují porušení nebo ohrožení nějakého společenského zájmu, nýbrž toliko zkoumá, zda-li se právnická osoba nebo fyzická osoba - podnikatel dopustila některého z jednání, které je uvedeno v § 293 Celního zákona.*“.

Zdejší soud je přesvědčen, že zmíněné závěry lze aplikovat i na jím posuzovanou věc. Není sporu o tom, že se žalobce dopustil jednání popsáno jako skutková podstata celního deliktu v § 293 odst. 1 písm. h) celního zákona. Prvoinstanční správní orgán okolnosti případu podrobně popsal ve svém rozhodnutí a žalobce takový průběh nezpochybnil. Odpovědnost za spáchání celního deliktu je koncipována jako odpovědnost objektivní (viz výše), a proto celní orgány nepochybily, když dospěly k závěru, že z žalobcovy strany došlo k naplnění skutkové podstaty celního deliktu tak, jak je popsána v § 293 odst. 1 písm. h) celního zákona. Žalobcova argumentace o např. konkrétním stupni společenské nebezpečnosti osoby ve vztahu k naplnění skutkové podstaty se proto mýlí s koncepcí odpovědnosti založenou celním zákonem. Celní orgán zkoumá pouze to, zda-li se právnická osoba nebo fyzická osoba - podnikatel dopustila některého z jednání, které je uvedeno v § 293 celního zákona. A k tomu v posuzované věci bezpochyby došlo. Závěrům celních orgánů tak v tomto směru není co vytknout.

Stejně tak správní orgány nepochybily, když žalobci uložily povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, a to ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu. Podle tohoto

ustanovení správní orgán uloží povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Celní orgány správně uzavřely, že žalobce porušil povinnost uloženou mu celním zákonem. Byl to tedy žalobce, kdo vyvolal zahájení celního řízení svým deliktním jednáním, a tak uložení mu povinnosti nahradit náklady takového řízení bylo zcela v souladu se správním řádem. Ten totiž správnímu orgánu takový postup ukládá jako povinnost, nedává mu prostor (v rámci správního uvážení) od takového kroku jakkoliv upustit (k tomu srov. znění příslušného ustanovení, podle něhož povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou správní orgán **uloží**, nikoliv **může uložit**). I v tomto směru soud shledal postup celních orgánů jako v souladu se zákonem.

Stran výroku II. tohoto rozsudku soud uvážil následovně.

Podle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Žalobce se výslovně domáhal upuštění od potrestání až při ústním jednání uskutečněném dne 20.12.2011. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.11.2005 č.j. 1 As 30/2004-82 lze návrh na upuštění od uloženého trestu za správní delikt nebo na snížení jeho výše učinit samostatně nebo jako eventuální petit. Návrh není přípustný po uplynutí lhůty k podání žaloby, ledaže by bylo jeho dodatečné podání kryto včas uplatněnou žalobní námitkou. Tato podmínka byla dle názoru zdejšího soudu splněna, neboť žalobce v žalobě namítal mj. nesprávnost uložení pokuty a sama podstata žaloby evidentně směřovala k upuštění od uložené pokuty (i náhrady nákladů řízení).

Celní zákon neobsahuje ustanovení, které by výslovně zakazovalo upustit od potrestání ve věci správního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. h) celního zákona. V tom se daná právní úprava liší např. od přestupkového zákona, který např. ve svém § 22 odst. 12 (ve znění do 31.7.2011) výslovně zakazoval upustit od uložení sankce podle odstavců 4 až 11, s výjimkou odstavce 10 bodu 1 (k tomu srov. znění tohoto ustanovení: „*Od uložení sankce podle odstavců 4 až 11, s výjimkou odstavce 10 bodu 1, nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.*“).

Soud dospěl k závěru, že v posuzované věci existuje prostor pro výrok, kterým by bylo upuštěno od sankce pokuty uložené žalobci ve výši 1.000,- Kč.

Celní úřad v prvoinstančním rozhodnutí konstatoval aktivní žalobcův přístup k věci i fakt, že žalobce vzniklý celní dluh uhradil, přičemž dobu dvaceti dnů, po kterou žalobce

přechovával zboží unklé dohledu celních orgánů, hodnotil jako méně závažnou (k tomu srov. str. 3 prvoinstančního rozhodnutí: „Podle ustanovení § 299 odst. 1 a 2 celního zákona je tedy dána celnímu orgánu volnost uvážení o výši sankce. Při stanovování výše pokuty celní úřad jako polehčující okolnost hodnotil, že účastník řízení sám celnímu úřadu oznámil, že drží zboží unklé dohledu celních orgánů, a to, že účastník řízení celní dluh váznoucí na předmětném zboží uhradil. Celní úřad přihlédl i k celkové délce protiprávního jednání účastníka, tj. k době, po kterou přechovával zboží unklé dohledu celních orgánů, když délku 20 dní hodnotí jako méně závažnou. Z uvedených důvodů proto celní úřad rozhodl tak, jak je ve výrokové části tohoto rozhodnutí uvedeno, uloženou sankci považuje za dostatečnou a přiměřenou výše uvedeným okolnostem.“. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto závěry nezpochybnil.

V případě návrhu na snížení trestu či upuštění od něj musí soud vycházet z důvodů, které správní orgán vedly ke stanovení dané výše trestu; teprve poté může tyto důvody přezkoumat a popřípadě dospět k závěru, že jde o trest zjevně nepřiměřený. Zdejší soud je toho názoru, že prvoinstanční správní orgán i žalovaný dostatečně vyjevili, co je vedlo k uložení pokuty ve výši 1.000,- Kč, a obě rozhodnutí tak byla přezkoumatelná. Nebylo však lze odhlédnout od okolností, v jejichž světle se uložená pokuta jevila jako nepřiměřená (byť se její výše může zdát jakkoliv nízká).

Předně, celní úřad v prvoinstančním rozhodnutí mj. uvedl, že „(...) Podle ustanovení § 299 odst. 1 a 2 celního zákona za porušení celních předpisů uvedeného v ustanovení § 293 písm. a) až f) lze uložit pokutu až do výše 4.000.000,- Kč. Celnímu orgánu je při ukládání pokuty dána volnost uvážení, a to s ohledem na všechny okolnosti spáchaného celního deliktu, včetně možnosti nápravy odpovědné osoby a zajištění společenských zájmů. Trest pokuty je ukládán zejména proto, aby byla respektována pravidla chování stanovená právními normami, a zajištěn tak smysl a cíl právní úpravy.“. V tomto konstatování má celní úřad nepochybně pravdu, je třeba si ale uvědomit, že žalobce se dopustil celního deliktu podle § 293 odst. 1 písm. h) celního zákona, ze který lze uložit pokutu maximálně do 250.000,- Kč (§ 299 odst. 2 celního zákona). Avšak odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je koncipováno tak, že se lze oprávněně domnívat, že celní úřad vycházel při stanovení výše pokuty právě z možnosti uložit maximum ve výši 4.000.000,- Kč a tomuto limitu pak přizpůsobil ostatní hodnotící kritéria. Žalovaný tento postup v napadeném rozhodnutí akceptoval. Viděno čistě matematicky – zůstává tak (nezodpovězenou) otázkou, zda by v případě, že by správní orgány vycházely při stanovení výše pokuty z možnosti uložit maximum ve výši 250.000,- Kč, byla výše uložené pokuty rovněž šestnáctinásobně menší, což by v daném případě činilo necelých 63,- Kč. Tuto nesouměrnost zdejší soud vnímal jako významnou pro posouzení výše uložené pokuty jako neodpovídající okolnostem věci.

Vedle popsaného aritmetického argumentu hovoří ve prospěch upuštění od uložení pokuty i další skutečnosti – i celní orgány totiž v rozhodnutích akcentovaly „polehčující“ okolnosti, zatímco pro uložení pokuty hovořilo v zásadě to, že z žalobcovy strany došlo ke spáchání celního deliktu (viz výše citace prvoinstančního rozhodnutí, resp. str. 4 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatuje: „Nutno dodat, že odvolatel svou povinnost splnil dobrovolně, byť s prodlevou, a tato skutečnost byla též zohledněna při úvaze o uložení sankce. Dobrovolné dodatečné splnění povinnosti tak mělo na hodnocení o odpovědnosti

odvolatele významný vliv, přičemž obdobně významné, byť v negativním smyslu, by bylo též zjištění zboží uniklého celnímu dohledu při dohledu ze strany celních orgánů.“). Rovněž nelze odhlédnout od nevýznamného množství výrobků „uniknuvších“ celnímu dohledu a zanedbatelné výše vzniklého celního dluhu, který byl žalobcem bezodkladně uhrazen.

Soud je přesvědčen, že pokuta uložená v posuzované věci měla spíše povahu formálního naplnění celního zákona. Jedinou věcí, kterou mohl žalobce v dané chvíli přímo ovlivnit, byla pouze doba, která uplynula od zjištění zboží do jeho předložení celním orgánům. Aktivní žalobcův přístup k věci a snaha o nápravu se nakonec obrátily proti němu a postavily ho do role pachatele, vůči němuž musí být uplatněna sankce. To je v rozporu s obecně chápanými principy spravedlnosti, a vzhledem k okolnostem případu je proto uložená pokuta nepřiměřeně přísná. Na základě uvedených důvodů tak soud nakonec rozhodl, že upouští od sankce pokuty uložené žalobci ve výši 1.000,- Kč. Tento výrok ovšem žalobce nezabavuje povinnosti uhradit vzniklé náklady správního řízení před celními orgány, neboť (jak je uvedeno výše) to byl on, kdo vyvolal zahájení celního řízení svým deliktním jednáním.

Stran výroku III. tohoto rozsudku soud uvážil následovně.

Podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Podle § 60 odst. 1 věty druhé měl-li [účastník] úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.

Žalobce v posuzované věci sice neuspěl co do návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí, úspěšný však byl co do návrhu na upuštění od uložené sankce. Byla mu tak přiznána náhrada nákladů řízení ve výši jedné poloviny důvodně vynaložených nákladů řízení, což ve věci činí 5.320,- Kč. V podání ze dne 23.12.2011 doručeném soudu dne 3.1.2012 žalobce požadoval náhradu nákladů řízení ve výši 5.940,- Kč, když za uplatněné úkony byly označeny převzetí a přípravu zastoupení, sepis a podání žaloby a účast na jednání. Za tyto úkony by náhrada nákladů řízení však činila v plné výši 10.640,- Kč [zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 2.000,- Kč, odměna advokáta za tři úkony právní služby v plné výši, tj. po 2.100,- Kč/úkon, náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300,- Kč/úkon, vše podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „advokátní tarif“), přičemž jako úkony právní služby oceněné plnou výší by bylo možno uznat převzetí a přípravu zastoupení, sepis (podání) žaloby a účast při jednání soudu. Vzhledem k tomu, že žalobce byl zastoupen advokátem – plátcem DPH, byly by odměna a náhrada navýšeny o částku 1.440,- Kč odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (§ 57 odst. 2 s.ř.s.)]. Žalobcem požadovaná částka převyšovala poloviční výši náhrady nákladů řízení, kterou by mu, při respektování označených úkonů, bylo lze ve věci přiznat. Proto soud žalobci přiznal náhradu skutečně poloviny důvodně vynaložených nákladů ve výši, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému

stanoveno platební místo podle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. a určena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 20. prosince 2011

Za správnost vyhotovení: Helena Kovářiková

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu